

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 241/2013-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. júna 2013 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. V. O., P., zastúpeného advokátkou JUDr. M. I., V., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 3 T 1/2009-883 z 2. októbra 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. V. O. o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. januára 2013 doručená sťažnosť Ing. V. O., P. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského

súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 T 1/2009-883 z 2. októbra 2012 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

Zo sťažnosti vyplýva, že 28. novembra 2001 podala Krajská prokuratúra v Prešove Krajskému súdu v Prešove obžalobu na sťažovateľa za trestný čin porušovania povinnosti pri práve cudzieho majetku „*podľa § 255 ods. 1, 2 písm. b) Trestného zákona*“. Rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bola táto vec prikázaná krajskému súdu, kde jej bola pridelená sp. zn. 4 T/7/2002. Napadnutým rozhodnutím vyhláseným na neverejnom zasadnutí 2. októbra 2012 krajský súd rozhodol, že „*podľa § 23 ods. 3 Tr. por. č. 141/1961 Zb. (per analogiam) spájajú sa na spoločné konanie trestné veci Krajského súdu v Žiline vedené pod sp. zn. 3 T/1/2009 a 4 T/7/2002 s tým, že naďalej bude konanie vedené na Krajskom súde v Žiline pod sp. zn. 4 T/7/2002*“.

Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktoré vidí vo viacerých pochybeniach krajského súdu, ku ktorým malo dôjsť v priebehu konania pred ním (tieto však s napadnutým rozhodnutím bezprostredne nesúvisia, pozn.).

V súvislosti s napadnutým rozhodnutím sťažovateľ krajskému súdu vytýka, že „*... na takýto postup súdu neboli splnené zákonné podmienky uvedené v trestnom poriadku. Ak teda zák. č. 141/1961 Trestný poriadku uvádza, že podľa § 23 ods. 3, ak sú splnené podmienky spoločného konania, môže súd spojiť k spoločnému konaniu a rozhodnutiu veci, v ktorých boli podané samostatné obžaloby. Senátu Krajského súdu v Žiline muselo byť zrejmé, že na sťažovateľa samostatná obžaloba podaná nebola, nebola teda splnená zákonná podmienka na spojenie mojej veci na spoločné konanie. Nie je možné vykladať ustanovenia trestného poriadku extenzívne, nemožno spojenie veci rozhodovať analogicky podľa § 23 ods. 3 Tr. poriadku tak, ako rozhodol senát Krajského súdu v Žiline. Je tu zrejmá snaha senátu spojiť moju samostatnú vec za každú cenu, aj za cenu porušenia zákona.*“.

Sťažovateľ v petite žiada, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že:

„1. Krajský súd v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T/1/2009-883 zo dňa 2. októbra 2012 porušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Zrušuje Uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 3 T/1/2009-883 zo dňa 2. októbra 2012 a vec vracia v rozsahu zrušenia Krajského súdu v Žiline na ďalšie konanie.

3. Ing. V. O. priznáva náhradu trov konania v sume 306,79 Eur, ktoré je Krajský súd v Žiline povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne JUDr. M. I. do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd po preskúmaní sťažnosti sťažovateľa konštatuje, že táto napriek tomu, že je zastúpený právnou zástupkyňou, nespĺňa náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom, ktoré sú ustanovené v § 20 ods. 1 a 3 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania. Uvedené osobitne platí v prípadoch, v ktorých sú osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd zastúpené advokátom.

Uplatnenie právomocí ústavného súdu je viazané na splnenie viacerých formálnych aj obsahových náležitostí sťažnosti. Až na zákonom presne definované výnimky je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania a viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovatelia domáhajú. Ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovatelia domáhajú v petite svojej sťažnosti. Petit musí byť vymedzený presne, určito a zrozumiteľne (v súlade s čl. 127 ústavy a § 56 zákona o ústavnom súde), teda takým spôsobom, aby mohol byť východiskom pre rozhodnutie ústavného súdu v uvedenej veci (III. ÚS 78/02, III. ÚS 17/03, IV. ÚS 138/08).

Ústavný súd zistil, že sťažnosť sťažovateľa sa vyznačuje zmätočnosťou svojho obsahu, ktorá vyúsťuje do nedostatku jednej zo zákonom predpísaných náležitostí sťažnosti požadovanej ustanovením § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde, ktorou je logické, kompaktné a dostatočne určité odôvodnenie návrhu vo vzťahu k právam, vyslovenia porušenia ktorých sa sťažovateľ v petite domáha. Odôvodneniu sťažnosti sťažovateľa takáto kvalita zjavne chýba, pretože ten porušenie svojich práv v podstate žiadnym spôsobom neodôvodnil, keď neuviedol, aké aspekty označených práv namieta.

Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta a uplatňovať v záujme klienta všetko, čo podľa svojho presvedčenia považuje za prospešné. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady (II. ÚS 117/05).

Ústavný súd pripomína, že nedostatky zákonom predpísaných náležitostí vyplývajúce z podania sťažovateľa nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05, III. ÚS 789/09).

Keďže sťažnosť sťažovateľa vykazuje na prvý pohľad závažné nedostatky, ústavný súd ju podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí. Z tohto dôvodu rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. júna 2013